

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.rtve.es/noticias/20241105/vida-natalia-ginzburg-escritora-italiana-audazmente-timida-prosa-sensible-afilada/16314843.shtml>
<https://clubeditor.cat/llobres/la-ciutat-i-la-casa>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

**Biblioteques
Públiques
de Catalunya**

Avinguda del Parc, 280
Espai La Lluna
ALPICAT
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:
biblioteca@alpicat.cat

Web:
<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:
<http://argus.biblioteques.gencat.cat>
<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI
De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec

Ens trobem el dia:
6 de novembre de 2025, 19h.
Moderador: Jordi Souto

NATALIA GINZBURG

La ciutat i la casa

Natalia Ginzburg (1916-1991) fou sempre una dona compromesa, una intel·lectual de primer ordre, i una de les veus més singulars de la literatura italiana del segle XX. Contemporània d'Elsa Morante i d'Alberto Moravia, de Cesare Pavese, Primo Levi, Gabriele Baldini, el seu segon marit, Italo Calvino, i d'altres grans escriptors i intel·lectuals italians, la seva trajectòria va lligada al món editorial i a la vida política des de ben aviat. Va patir la persecució i el confinament, com tants jueus a la Itàlia feixista. Levi de soltera, adoptà el cognom Ginzburg del primer marit, Leone Ginzburg, fundador de l'editorial Einaudi, mort a mans de la Gestapo, amb el qual sofrí uns anys de confinament als Abruços. L'any 1942 va publicar la seva primera novel·la, *El camí que porta a la ciutat*, sota pseudònim per evitar les lleis antisemites; va ser, però, després de la Segona Guerra Mundial que es dedicà plenament a la tasca literària. Traductora d'autors com Proust, Maupassant i Flaubert, novel·lista, dramaturga, biògrafa, assagista i crítica cinematogràfica, publicà el gruix de la seva obra entre els anys cinquanta i setanta de segle XX. Els anys vuitanta marquen el seu retorn a la vida política en presentar-se a les eleccions italianes com a independent dins el Partit Comunista; és en aquests anys, el 1984, que publica la que serà la seva darrera novel·la: *La ciutat i la casa*.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

Cartes en una ampolla de vidre

L'any 2016 va ser el del centenari del naixement de Natalia Ginzburg (1916-1991), una de les escriptores italianes més importants del segle XX. Redactora de l'editorial Einaudi durant molts anys, va formar part d'una gran generació d'intel·lectuals i escriptors italians, la de Calvino, Pavese, Moravia o Pasolini. L'ocasió del centenari va propiciar una petita allau de recuperacions de títols

de l'escriptora, en català i en castellà, una dels quals és *La ciutat i la casa*. Publicada originalment el 1984, un any després que Ginzburg fos elegida diputada comunista al Parlament italià, aquesta novel·la epistolar sobre les vicissituds, amors i desamors d'una colla d'amics que viuen entre la província italiana, la ciutat de Roma i la ciutat nord-americana de Princeton sembla escrita abans-d'ahir. O avancem molt poc, o era rabiosament moderna.

Què ens diu Ginzburg, més de trenta anys després? Almenys dues coses: que la família ja no és el que era, i que les cases són importants. Que les persones es poden estimar de moltes maneres: un grup d'amics, dos veïns, dos excunyats ... són noves famílies. I que cal conservar un lloc a la vida, un espai físic, per no perdre la identitat. L'oposició que marca el títol ho diu tot: la ciutat és allà on ens despersonalitzem, la casa som nosaltres. Hi ha dos personatges, pare i fill, que es venen els pisos que tenen a Roma, sense fer cas de la cosina Roberta, que es lamenta: "No, una casa no s'ha de vendre mai!" Ho paguen car. Hi ha una casa pairal, Les Margarides, que és el símbol de l'amistat del grup d'homes i dones de qui anem llegint les cartes creuades que constitueixen la novel·la, cada vegada més envitricollades i dramàtiques. Durant una època, Les Margarides va tenir la capacitat d'unir el grup, de fer que tothom hi fos feliç. Tots en van marxant i la casa acaba convertida en un hotel de poc èxit.

La fragilitat de la vida

No és una novel·la nostàlgica sobre els anys daurats de la joventut o de la felicitat inadvertida, que també, però hi passen tantes coses, i la majoria són tan dures, que no hi ha temps de lamentar-se mirant enrere. Sí que és una novel·la sobre la fragilitat de l'alegria i sobre les zones d'ombra que ens envolten, amatents, per endur-nos amb elles quan menys ens ho esperem. La història s'estructura com una constel·lació al voltant d'un personatge central, el Giuseppe, un home d'uns quaranta anys que va ser amant de la Lucrezia, un altre dels grans personatges del llibre, excessiva i pur instint. La història d'amor insatisfet entre els dos travessa la novel·la de cap a cap. Hi ha també el fill gran del Giuseppe, l'Alberico, que és homosexual i viu d'una manera molt desordenada, amb amics poc recomanables i una nena petita a qui ha decidit fer de pare. Les cartes entre el Giuseppe i l'Alberico traspuen un silenci que es podria tallar amb un ganivet: la novel·la també és la història del fracàs d'una relació paternofilial sana i agradable. I la de tants amors frustrats, la de tantes equivocacions que cometien uns personatges, esplèndidament descrits, que oscil·len entre la felicitat que aporta una passejada secreta amb l'amant i el drama absolut, explicat en una sola ratlla.

Perquè no es pot parlar d'aquesta novel·la sense parlar del seu to: sec, precís, un prodigi de contenció sense la qual no tindríem res. Ni els moments de trasbals, ni els de consol o de passió, explicats amb la delicadesa d'un joier i amb la convicció de qui es pren l'escriptura com un ofici seriós: "Mai no és un consol, una distracció, una companyia. És un amo. Cal empassar saliva i llàgrimes, prémer les dents i servir-lo, quan ell ens ho demana. Llavors ens ajuda a estar-nos drets, a vèncer la bogeria, la desesperació i la febre", deia Ginzburg quan li preguntaven què era escriure. La traducció de Meritxell Cucurella-Jorba és esplèndida, i igual de precisa. "Som una niuada de nens", diu el Giuseppe: potser és un dels secrets de Ginzburg, concebre els personatges com nens inexperts que transiten com poden per la vida.

Marina Espasa

Llegim. Diari Ara. 4/2/2017